

MAFFIA

Jörgen Hansen

Förlaget Orda
Deckare

BROTTSPLATSMALMÖ

Maffia

Jörgen Hansen

2011 Maffia – Jörgen Hansen
ISBN 978-91-7497-027-2

Utgiven av Förlaget Orda AB 2013
© Jörgen Hansen

Omslag: www.Okapi-Grafik.com
Typografi: Palatino LT
Tryckt i Polen 2013
www.forlagetorda.se

Kapitel 1

Det var sommar igen. En riktig svensk sommar med regn och kalla vindar. Den arbetande delen av befolkningen hade flytt till Kanarieöarna och lämnat Malmö till sådana som mig - asociala individer utan lagstadgad semester eller kanske snarare med semester året runt.

Jag var uttråkad. Så uttråkad att när Hugo ringde för att be mig om en tjänst protesterade jag inte utan gick snällt ner på Bergsgatan för att vänta på bilen han skickat. Innan jag fått på mig säkerhetsbältet var vi halvvägs ute ur Malmö. Tonåringen bakom ratten var knappt tillräckligt gammal för att övningsköra men körde som en gammal rallyförare. Antingen var han otroligt blyg eller så talade han inte svenska. Kanske tyckte han att det var under hans värdighet att prata med paketen. Han var en riktigt hård typ med skinnjacka, halvlångt hår och en cigarrett i mungipan. Jean-Paul Belmondo i den sortens franska deckare jag brukade se på teve när jag var på rymmen nere i södra Frankrike. Jag kunde inte låta bli att stirra och plötsligt insåg jag att det var en tjej.

„Vad heter du?“ frågade jag för att få det bekräftat.

„Nina“, sa hon utan att se på mig.

Jag är för gammal för att bli imponerad av småungar som leker gangsters. Om hon låg i hårdträning inför en Harpo Marx-tävling så var det hennes sak. Jag hade annat att bekymra mig över. Jag hade redan hunnit ångra att jag inte gömt mig i städskrubben när jag hörde Hugos röst. Visserligen visste jag inte vad han ville, men jag utgick ifrån att vad det än var så kunde det vara ohälsosamt. Frågan var bara om det skulle vara farligare att säga nej. Hugo kontrollerar ett av norra Europas största narkotikasyndikat och trots den tilltagande konkurrensen har han inte haft några problem med att bevara marknadsandelen.

Till min förvåning insåg jag att vi var på väg mot Eslöv. Om man behöver gömma sig för snuten så är Eslöv inte ett dumt val. I Eslöv blir ett krossat skyltfönster en brottsepedemi som

mobiliserar den lokala ordningsmakten. En ordningsmakt som för övrigt är väl skickad att klara den typen av kriminalitet. Att Malmöpolisens skulle söka sig dit är osannolikt, av någon anledning kommer de aldrig på tanken att leta efter efterspanade narkotikabrottslingar där.

Halvvägs mot Eslöv svängde vi in i en förfallen allé. En del av stubbapilarna var så gamla att de var ihåliga och det fanns stora luckor i trädraden. Det förvånade mig lite. Hugo har svårt för slarv.

Färgen på mangårdsbyggnaden var sedan länge borta, men på de fläckar som fanns kvar kunde man ana en varm gul ton under smutsen. Byggnadens proportioner var fortfarande eleganta, men det var länge sen någon ägnat dem den minsta uppmärksamhet. Det bästa man kunde säga om rucklet var att alla fönstren var hela. Åkrarna runt om var uppodlade och välskötta, men det var tydligt att det var många decennier sen någon kört in hö i den gigantiska ladan. Den stod som ett minnesmärke över gången flit. Stenfoten som bar upp ladan var imponerande. Annars verkade den vara redo att dra sin sista suck om någon smällde med dörren.

Dubbelportarna svängde upp strax innan vi nådde dem och Nina slängde sig på bromsen som om den var en efterhängsen myra hon ville trampa genom bilgolvet. Utan säkerhetsbältet hade jag åkt genom rutan. Portarna slog igen bakom oss innan vi hunnit stanna.

Längst upp trängde ljuset igenom några smutsiga fönster, men det var inte tillräckligt för att mina ögon skulle kunna urskilja några detaljer. Jag kunde dock se bastanta skuggor baxa med lås och bommar. Misstänksamma ögon följde mig när jag nonchalant sträckte på mig för att visa att jag inte var den som blev nervös bara för att det fanns en överhängande risk för att jag inom en snar framtid bli gödsel. Jag tänkte inte låta dem få veta att jag var torr i munnen av nervositet. Framför allt tänkte jag inte låta Nina ana något även om hennes mun runt cigarretten tydde på att hon hade sina aningar.

När mina ögon vant sig vid ljuset såg jag att ladan var faktiskt var i gott skick. Takbjälkarna var nya och någon hade gått över den bärande konstruktionen och bättrat på den där det behövdes.

Längst in skymtade jag ett litet flygplan. Ladan var tillräckligt stor för att fungera som hangar. Jag tog automatiskt några steg mot planet, men innan jag kommit för nära kände jag Ninas hand på axeln. Greppet var hårdare än jag väntat från en kvinna, med en viljeansträngning behärskade jag impulsen att skaka av mig handen. Jag visste fortfarande inte vad som var på gång, men vad det än var så var det dåliga nyheter. Jag är en enkel kille som aldrig haft några ambitioner att bli en storfräsare. Ljudet av automatvapen gör mig nervös. Som kriminell har jag aldrig hållit mig till väl utförda postrån utan pangpang och kladd. Storaffärer i knark och brottslighet som gränsar till affärsvärldens grå sektor är mig främmande.

Nina gjorde en gest med huvudet som jag tydde som att hon ville att jag skulle följa henne ut. Hon väntade inte för att se om jag hade förstått utan försvann ut genom en sidodörr. Jag skyndade efter för att inte bli lämnad ensam med gorillorna.

Det hade varit ett betydande jordbruk en gång i tiden. I motsats till de flesta herresäten jag sett låg inte tonvikten vid huvudbyggnaden. Visserligen var den vacker och välproportionerad, men vid sidan om de jättelika ekonomibygnaderna gav den intryck av att vara en miniatyr av det corps-de-logi som borde ha legat här. Man hade gjort en ansträngning att bevara det vanskötta utseendet men tak och fönster hade nyligen bytts ut. För att förstärka det nedgångna intrycket hade man låtit parken vara ifred. Här hade förfallet nått episka dimensioner. Förvildade häckar bredde ut sig så att de nästan blockerade trädgårdsgångarna de hade flankerat. Det som varit gräsmattor hade förvandlats till en ogenomtränglig snårskog, skeletten av en samling hopfallna växthus utan glas skymtade bakom en igenväxt damm.

Nina försvann runt husknuten medan jag synade omgivningarna. Jag skyndade över den ogrästäckta gårdsplanen, rundade en samling manshöga nässlor och sprang nästan ner Nina. Vi

tog en källartrappa till det som måste ha varit köksingången. Jag la märke till att dörren under den flagnande färgen såg betydande stabil ut. Tveksamt följde jag efter henne in i huset.

Jag vet inte vad det kala källarutrymmet hade använts till innan maffian tog över byggnaden, men nu fungerade det som uppehållsrum för Hugos livvakter. Det trängdes så många hyrda mördare i detta lilla rum att det var tveksamt om de skulle ha gjort någon nytta om herrgården kommit under attack. Försökte de lägga an med sina automatgevär skulle de ohjälpligt trassla in sig i varandra. Nu när de bara behövde ta sig an en enda förtidspensionerad Malmörånare visade de en skrämmande entusiasm. Ett halvdussin av dem började känna på mina olika kroppsdelar i hopp om att hitta min gömda arsenal. Då jag var obehäpnad var det naturligtvis slöseri med tid, men jag brydde mig inte om att nämna det. Ingen av dem var beredd att avsluta visiteringen innan de fått klämma på samtliga lemmar, att kollegerna redan gått över territoriet några sekunder tidigare spelade ingen roll. Det fanns två falanger som inte litade på varandra. De båda grupperna morrade sällskapligt när de kolliderade och lämnade bara motvilligt över visiterade bitar.

„Vad håller ni på med?“ frågade en mjuk röst från dörren in till huset.

Resultatet påminde om en lek som varit populär när jag var barn på Kirseberg innan vi upptäckte tjuvningen med källarinnbrott. Det var en variant av bollpjätt. Jägaren kastade upp en tennisboll i luften. Resten av oss sprang åt olika håll. När jägaren fick tag på bollen igen skrek han stopp och vi frös i de positioner vi befinner oss i även om vi råkade ha en fot i luften. Det var vad som hände när Hugo kom in i rummet. Reaktionen var svår att förklara om man inte kände den lille prydliga mannen i dörröppningen. Hugo ser inte ut som Gudfadern. Han klär sig som en kamrer och håret är alltid nyklippt. Ändå utstrålar han något som får även grannar som aldrig hört talas om den ungerska maffian att bli illa till mods.

Vi stod stilla. En hand hade råkat fastna i min armhåla, men jag hade ingen tanke på att be ägaren flytta på den. Förlamningen varade bara några sekunder, sen började livvakterna förklara hur en omsorgsfull avvisitering är en av grundpelarna i deras hantverk. Eftersom de pratade ungerska förstod jag ingenting, men de var rörande angelägna om att Hugo skulle förstå vad de menade.

Efter den inledande ordströmmen höll Hugo upp en hand i axelhöjd med handflatan mot oss. De tystnade abrupt som lågstadieungar när läraren vänder sig om från tavlan. Vi väntade på att han skulle säga något. Den ende som var oberörd av vad som försiggick var Nina som gjort det bekvämt för sig mot väggen.

„Du får ursäkta“, sa Hugo till mig.

Vad kunde jag säga? Visst hade det varit obehagligt att bli kittlad, men det var ändå ingenting.

„Visst“, sa jag och gjorde en gest som skulle visa att jag var medveten om hur svårt det var att få tag i kvalificerad personal.

„Kom in så dricker vi kaffe.“

Kapitel 2

Rummen vi passerade var omsorgsfullt renoverade men omöblerade. Hugo hade lagt ner stora pengar på att återställa huset till vad det varit på 1700-talet. Ingen plast eller inget slarv, allting var gjort med ett hantverkarskunnande jag inte trodde längre fanns.

„Vackert hus“, sa jag för att bryta tystnaden.

„Ja“, sa Hugo. „Köpte det för att förvandla det till en släktgård som skulle följa familjen. Har inte rört utsidan. Just nu är det en fördel om omgivningen tror att gården är övergiven. Jordbruket är utarrenderat så det är lyckligtvis välskött.“

„Du har gjort ett bra jobb med insidan.“, sa jag för att hålla samtalet igång.

„Förre ägaren vanskötte det. Egendomen tillhörde samma familj i sex generationer men dom två sista var inte intresserade. Dom bosatte sig nere på Rivieran och var nöjda om arrendet räckte till spelskulder.“

Vi kom in i ett stort öppet rum med ett konferensbord och ett halvt dussin stolar. En grovt byggd man klädd i svart kostym och svart sidenskjorta stod vid ett av fönstren och stirrade ut över fälten. Trots att han måste ha hört när vi öppnade dörren reagerade han inte. Han poserade med armarna korsade över bröstet som finalisten i en Mussolinitävling.

Hugo ignorerade honom och slog sig ner vid bordet. Med en handrörelse visade han att jag kunde sätta mig. Jag undrade vad han väntade på. Han plockade fram en penna och lekte tankspritt med den tills jag började skruva mig på stolen.

„Kaffe“, sa han till Nina.

När dörren slagit igen vände sig Hugo mot mig:

„Du undrar säkert vad jag vill.“

Jag nickade.

„Kände du min svåger?“

Alla inom Malmös kriminella värld visste vem Jozef var. Det var han som hade grundat den ungerska maffian och i många

år dominerade han narkotikamarknaden i Sverige. Hugos syster var gift med honom och Jozef hade hjälpt Hugo att komma ut från Ungern. Först hade Hugo varit en hantlangare bland många andra. De flesta i den första generationen ungerska kriminella hade varit släkt med varandra, så svägerskapet hade bara varit en begränsad fördel. Men Hugo visade snabbt sina talanger. I början hade han bara varit en ovanligt begåvad in drivare. Ett proffs som sällan behövde ta till våld då gälde nären redan från början visste hur det skulle gå om han inte betalade. Efter ett par år i Sverige fick Hugo ett administrativt ansvar och det var här hans verkliga talanger låg. Hugo hade ett sällsynt sinne för detaljer utan att förlora det övergripande perspektivet. När Jozef till sist fick ett långt fängelsestraff var det självklart att det var Hugo som skulle ta över verksamheten.

Jag hade hört att Jozef blivit frigiven och åkt tillbaka till ett Ungern där kommunisterna hunnit försvinna. Om han lämnat Sverige på grund av hemlängtan eller för att Hugo inte varit beredd att släppa kontrollen över organisationen var en av de saker som det spekulerades vilt om i Malmös undre värld. I vilket fall som helst köpte han ett slott någonstans i Ungern där han levde i största välmåga.

Hugo hade ställt frågan som om Jozef inte längre var i livet. Om det stämde var det risk för att jag befann mig mitt uppe i ett gangsterkrig som skulle få uppgörelserna i Colombia att blekna.

"Jag har träffat honom för många år sen", sa jag försiktigt.

Hugo nickade och sa:

"Han blev mördad tidigt i går morse", sa Hugo.

Fan också.

"Nere i Ungern?" frågade jag.

"I Malmö. Dom hittade honom utanför stan."

"Vem var det som..."

"Vi vet inte. Det är det vi behöver din hjälp med."

Innan jag hann säga något kom Nina tillbaka med en kaffebricka. Jag utnyttjade pausen till att försöka få ordning på

alla motstridiga känslor. En blandning av panik över att jag blivit inblandad i något som var större än jag var van vid och förväntan. För tillfället hade förväntan övertaget. Sommaren hade varit trist och det verkade som om det äntligen skulle hända något uppiggande.

Nina dukade fram tre koppar och fyllde dem med kaffe. När serveringsuppgifterna var klara gick hon bort till dörren och lutade sig mot den. Jag väntade mig att hon skulle tända en cigarrett igen, men tydligen visste hon hur djupt Hugo ogillade cigarrettrök. I stället plockade hon fram en tändsticka och började tugga på den.

Hugo tog en klunk kaffe. Mannen vid fönstret stod kvar stelfrusen. Jag väntade på att Hugo skulle fortsätta.

"I vår bransch blir det ibland lite turbulens, men på senare år har det varit lugnt. Dessutom fanns det ingen orsak att mörda Jozef. Han var pensionerad och hans död påverkar inte vår verksamhet."

Mannen vid fönstret vände sig om med en våldsamt rörelse utan att ta ner de korslagda armarna från bröstet.

"Jag har sagt åt dig att det är judarna som ligger bakom", sa han.

Hugo såg irriterad ut men sa ingenting.

"Vi behöver inte tjuven", fortsatte operettfiguren. "Jag har sagt åt dig vad som måste göras. Jozef är martyr för vår heliga sak men det spelar ingen roll. Våra liv är ingenting - bara vårt mål har något värde."

Han inte bara såg ut som Mussolini, han lät som honom också. Tyvärr var det mest Musses pajaskvaliteter som slog igenom.

"Och vad är det?" frågade jag.

Mini-Musse tittade föraktfullt på mig. Först trodde jag att han inte tänkte svara, sen ändrade han sig. Även om jag var en obetydlig liten tjuv så var jag ändå en publik som var villig att lyssna och en sådan fick man inte låta komma undan.

"Vårt mål är att återta de områden judarna berövade Ungern."

”Judarna”, sa jag förvirrat och försökte minnas om Ungern hade en gemensam gräns med Israel som jag glömt.

”Den kommunistiska-liberala-sionistiska sammansvärjningen”, förtydligade han.

”Kom till saken”, sa Hugo.

Jag la märke till att Musse krympte när Hugo blev otålig. De politiska ambitionerna hade inte helt slagit ut självbevarelse-driften.

”När Jozef återvände till Ungern anslöt han sig till vårt parti”, sa Musse.

Jag brydde mig inte om att fråga vilket parti det var. Det spelade ingen större roll. Det finns tillräckligt med dårfinkpartin i Östeuropa för att fylla vilket konferenscenter som helst. Allihop förespråkade samma vettlösa nationalism uppblandad med antisemitism.

”Han hjälpte oss att nå den breda folkliga förankring som vi har idag.”

Översatt från extremistpladder innebar det att partiet hade nästan hundra sympatisörer om man räknade in partiledarens gamla mamma.

”Men som vår internationella sekreterare var han viktigare än så. Hans kontakter hjälpte oss att nå våra mål, att övertyga världssamhället om att vår kamp är rättfärdig. Snart kommer vi, tack vare honom, att vara i stånd att rikta ett förödande slag mot de sionistiska imperialisterna i Rumänien, Serbien och Slovakien.”

Nu var han riktigt upphetsad och gestikulerade vilt mot de jublande massorna. Att det bara fanns tre åhörare störde honom inte. Den viktigaste publiken fanns inne i hans huvud. Hugo höll upp en dämpande hand som Musse inte såg i sin iver att elda upp åhörarna. Hans röst steg mot en ny hysterisk nivå och han tog stöd mot konferensbordet. Lutad mot oss förkunnade han:

”Om bara hans familj ser sin plikt klart och träder in och ger oss den hjälp vi behöver, och som det är varje sann magyars plikt att ge fäderneslandet, så ska vi hämnas honom på ett sätt som ingen liten gangster förmår.”

Orden kom i en vild fors, utan andningspauser och utan någon tanke bakom. Favoritordet var plikt tätt följt av andra nationalistiska nyckelord. Det var oklart om han menade mig eller Hugo när han sa liten gangster, men Hugo mörknade och slog sin höjda hand i bordet. Jag har under alla år jag känt honom aldrig tidigare sett honom höja rösten eller på något sätt röja någon upphetsning. Han beordrade avrättningar med samma brist på inlevelse som jag ägnar Dagens Rätt på Centralen. Att slå handen i bordet var en känsloyttring på samma nivå som att kasta ut möblemanget från femte våningen för normala människor. Både jag och Musse stelnade till. Nina tog ett steg mot oss och såg plötsligt inte ut som en överspänd tonåring längre. Något kattlikt trängde upp till ytan och hon såg förväntansfullt på Hugo.

Hugo tog ett djupt andetag och spänningen lättade.

"Jag behöver prata med Kirre i enrum. Du kan åka tillbaka till Malmö."

Politikern öppnade munnen för att protestera, sen insåg han att han var nära att bli nergrävd i gödselstacken. Utan ett ord lämnade han rummet.

Hugo gick bort till fönstret och såg ut. Efter lite tvekan gjorde jag honom sällskap. Under några minuter rådde fullt kaos nere på gårdsplan. Gömda bilar trollades fram och livvakter sprang fram och tillbaka. När allt var klart för avfärd marschade politikern fram till en svart Mercedes. Jag fick en känsla av att han visste att vi betraktade honom, men han tänkte inte ge oss tillfredsställelsen att visa det.

"Uppblåst nolla", sa Hugo utan minsta känsla.

"Vem är han?"

"Han heter Istvan och till för ett par år sedan var han korvfabrikant i Tygelsjö. Nu representerar han ett parti i Ungern som tror att det ska kunna ta över när demokratin gjort bort sig."

"Har du lust att berätta vad som hänt?"

"Kom så tar vi en kopp kaffe till."

Mitt kaffe hade hunnit svalna under föreställningen. Jag tömde koppen och Hugo fyllde på våra koppar. Han tog två sockerbitar och rörde runt med små försiktiga rörelser.

"Jozef satt fjorton år på Kumla för grovt narkotikabrott och mord.", sa Hugo. "Han förändrades i fängelset. När han kan ut var han inte längre den man jag kände. Tidigare upplevde jag honom alltid som en stark och rationell människa." Medlidandet i Hugos röst färgades av förakt. "Jag besökte honom varje månad. I början var han angelägen om att hålla sig underrättad om firman. Efter några år tappade han intresset för affärerna. Han blev en grönsak. Inte förrän kommunisterna försvann i Ungern levde han upp. Det enda han ville var att återvända till Ungern och, som han sa, hjälpa till med återuppbyggnaden." Hugo gjorde en paus och stirrade ut genom fönstret. "Jag har själv varit hemma sen kommunisterna försvann men jag känner mig mer svensk än ungersk. Jag var bara tjugotvå när jag kom hit. Det var annorlunda för Jozef. Han var aktiv under revolten -56 och hatade kommunisterna. Sen han kom till Sverige behöll han kontakten med oppositionen. Han erbjöd sina tjänster till regeringen när han återvände, men dom var inte intresserade. Jag vet inte vad han hade väntat sig." Hugo log sarkastiskt. "Kanske trodde han att dom skulle göra honom till justitieminister. Han hade ju vissa erfarenheter av polisarbete. Ibland var Jozef lite naiv. I vilket fall som helst blev han besviken och sökte sig till krafter som var mer förstående. Partier som var villiga att överse med ett kriminellt förflutet om han bidrog med hårdvaluta. Han skulle ha blivit besviken om dom någonsin kommit till makten. Du hörde vad nollan kallade mig. En billig gangster. Det var så dom såg Jozef, även om dom höll tyst med det så länge han skrev ut dollarcheckar."

Hugo tömde sin kopp. Jag skakade på huvudet när han höll fram kannan mot mig.

"Jag har hållit mig underrättad om vad som pågick av självbevaringsdrift. I vår bransch har man inte råd med för mycket uppmärksamhet. Ändå blev jag överraskad när han kom tillbaka till Sverige. Han hade inte förvarnat mig. Plötsligt stod han ute på gårdsplanen nere i Fotevik tillsammans med Istvan. Han ville ha min hjälp. Han sa att vi hade en historisk uppgift att fylla." Hugo skakade på huvudet. "Jag har känt Jozef i trettio år. Han var som en äldre bror

för mig, utan honom skulle jag..." Han avbröt sig. "Det spelar ingen roll. Han stannade inte ens för att äta med mig och min familj." Hugo såg mig i ögonen för att vara säker på att jag förstod att han inte beklagade sig, utan bara berättade för att jag skulle förstå att något var fel. "Jag sjönk så lågt att jag påminde honom att i den här världen kan man bara lita på sina bröder. Han försvann med sina nya vänner och sen såg jag inte honom förrän i morse."

"Gick du med på att hjälpa honom?"

"Naturligtvis. Jag skulle aldrig kunna säga nej till honom, men det var inget jag gjorde med någon större förtjusning. Jag försökte naturligtvis ta reda på vad det handlade om. Gruppen Jozef anslutit sig till han varit mycket tyst på senaste tiden. Något mina vänner tyckte var ett illavarslande tecken eftersom dom i vanliga fall gör sitt bästa för att synas och höras."

Jag tänkte igenom vad han sagt.

"Berätta mer om..."

Jag gjorde en handrörelse ut mot gårdsplanen.

"En nolla."

"Kände du honom tidigare?"

"I dom ungerska kretsarna i Sverige känner alla varandra. Jag har aldrig ägnat honom någon större uppmärksamhet."

Det var tydligt att Hugo inte tänkte ge mig någon information i onödan. Hemlighetsmakeriet var irriterande med tanke på att han ville att jag skulle agera spion åt honom men det förvånade mig inte. Försiktighet var en djupt rotad del av hans natur, att berätta mer för den hyrda hjälpen än vad som var strikt nödvändigt låg inte för honom.

"Och du tror att motivet är politiskt", frågade jag.

"Jag vet inte. På sätt och vis hoppas jag det. Ligger det några affärsmässiga motiv bakom mordet så måste jag agera på en gång. Om konkurrenterna får för sig att vi inte kan hantera situationen så är vi slut."

Det var möjligt att han hade rätt men det ökade inte min lust att bli inblandad. Jag hade inte mycket val. Det var lika bra att få det bekräftat.

"Vad är det du vill att jag ska göra?"

"Jag vill att du hittar mördaren."

Jag la märke till att han inte formulerade sig så att jag skulle få för mig att han bad mig om en tjänst. Vi hade känt varandra för länge för det. Jag var skyldig honom något och nu var det dags att betala skulden.

"Jag är ingen detektiv."

"Vem ska jag annars vända mig till. Polisen?" Det var en retorisk fråga. "Dom vet inte ens att Jozef befinner sig i Sverige, än mindre att han är död. Det är så jag vill ha det. Så fort du och jag är klara här flyger jag till Budapest med Jozef där han ska begravas. Den officiella dödsorsaken är hjärtinfarkt."

Jag tyckte inte om det. Visst kunde jag förstå att Hugo inte ville blanda in polisen, men min erfarenhet av polisarbete kommer från fel sida. Att jag är van vid att bli jagad av snuten innebär inte att jag har några talanger när det gäller att avslöja mördare. Men vad jag tyckte spelade ingen roll. Det var vad Hugo trodde som var viktigt. Trodde han att jag kunde fånga gärningsmannen var jag tvungen att försöka.

"Oroa dig inte", sa han. "Du är bättre än du tror."

Jag gjorde en grimas.

"Lita på mig, Kirre. Jag har följt din karriär under lång tid och jag vet vad du klarar. Jag skulle aldrig hyra dig till något som kräver uthållighet eller hårt arbete, men när det gäller att ta hand om katastrofer är du svåröverträffbar."

Jag vet inte om jag skulle känna mig smickrad över hans förtroende, eller förbannad över att han inte tilltrorde mig att kunna sköta ett normalt jobb.

"Berätta om mordet", sa jag.

"Vi vet inte så mycket. Dom hittade Jozef på gatan i Södertulls industriområde. Bakom motorcykelbaren."

Jag visste vilken bar han talade om. Det var en illegal spritklubb som drevs av Black Warriors, ett av Malmös motorcykelgäng. Jag hade aldrig varit där men efter vad jag hört var den inte annorlunda än andra spritklubbar. Trots snutens energiska försök att sätta stopp för verksamheten öppnades den igen varje gång man beslagtagit ölbackarna. Tidningarna och

lokalteve följde händelseförloppet med förtjusning och ju mer det skrevs om razziorna desto fler gäster kom det.

"Killen som hittade Jozef kände igen honom så han ringde Miklos istället för polisen."

"Hur blev han mördad?"

"Skjuten i ryggen från nära håll."

"Proffsjobb?"

Hugo ryckte på axlarna.

"Det är svårt att säga. Det såg så ut. Ett skott med pipan inkörd i ryggen, dumdumkula, ingen risk att missa. Visst, det kan ha varit ett proffs. Det kan också ha varit en amatör som inte kunde skjuta."

Med tanke på att Jozef var den han var så var jag villig att sätta mina pengar på ett proffs. Dessutom är det sällan amatörerna har nerverna tillräckligt under kontroll för att gå offret in på livet oavsett hur dåliga skyttar de är.

"Och du fick ingen förvarning?"

Hugo skakade på huvudet.

"Som jag sa så har det varit lugnt. Vi har hittat en jämvikt. Just nu förstår alla att den enda som vinner på att vi slåss om marknadsandelarna är polisen. Men man vet aldrig. Sådant där kan blossa upp när som helst när insatserna är stora."

Han ville alltså att jag skulle gå runt till knarkligorna och fråga om de mördat några konkurrenter på sistone. Det var ingen uppgift jag såg fram emot.

"Och mc-klubbarna? Det var en biker som hittade honom."

Hugo nickade.

"Det är svårt att veta hur dom tänker. Det är en annan slags människor än vi. För dom är det hela en enda stor lek. Det enda som betyder något för dom är dom där jackorna dom springer runt med. Jag förstår mig inte på dom. Men samtidigt kan jag inte säga att vi har haft några problem med dom tidigare."

"Jag ska göra vad jag kan men jag kan inte lova något", sa jag.

”Det enda jag begär är att du gör ett försök. Kommer du ingensans så får jag försöka andra vägar. Jag uppskattar att du försöker. Nina följer med om du behöver hjälp. Du kan fråga henne om det är något du undrar över.”

Hugo nickade bort mot Nina som fortfarande låtsades att väggen behövde hennes hjälp för att inte falla samman. Om hon förstod vad vi pratade om så visade hon det inte.

”Talar hon svenska?” frågade jag.

Hugo såg förvånad ut.

”Hon är svensk.”

Jag vet inte varför jag trodde hon var från Ungern. Antagligen för att Hugo i vanliga fall bara litade på landsmän. Dessutom var Nina kvinna och jämlikhetsdebatten har inte nått den kriminella världen. Där används kvinnor bara som kurirer eller madrasser. Hon måste vara mycket speciell för att Hugo skulle lita på henne. Jag undrade om det fanns något romantiskt mellan dem, men det var inte likt Hugo att låta hormonerna påverka omdömesförmågan.

”Och hon är obrottsligt lojal”, la han till.

Att han underströk hennes lojalitet antydde att han hade vissa dubier om hur långt han kunde lita på mig. Det visade gott omdöme. Jag stod i tacksamhetsskuld till honom och jag var rädd för honom men vi var inte vänner. Knarkklangare är inte det slags människor jag helst umgås med. Hugo fick det alltid att låta som om vi var nära vänner, men sanningen var att om jag var tvungen att välja mellan att rädda mitt eget skinn och hans så skulle jag inte tveka en sekund. Jag tvivlade inte på att hans känslor för mig var lika ömma som dem han ägnade dammsugaren, så länge det fanns skit som måste sugas upp var jag användbar.

”Som jag sa så åker jag till Ungern och jag blir svår att få tag på den närmaste månaden.” Han log. ”Du förstår säkert varför.”

Jodå, om han verkligen hade ett maffiakrig på halsen så var det bättre om Kirre Oskarsson blev det första offret än någon av hans egna. Det var en inställning jag kunde förstå.

”Behöver du få tag på mig så vet Nina hur man kommer fram till mig. Nu måste jag...”, sa han och räckte mig ett tjockt kuvert som avslutning.

Jag kände på storleken att sedlarna var tusenlappar, men jag var inte så ouppfostrad att jag kontrollerade hur tjock bunten var medan han såg på.

”Om du behöver mer så säg till Nina”, sa han och räckte mig handen.

Tydligen tänkte han sig att jag och Nina skulle vara oskiljaktiga. Jag var inte så säker på det, men jag brydde mig inte om att komma med några invändningar. Vi skakade allvarligt hand och jag följde Nina ut till bilen som någon kört fram åt oss.

Kapitel 3

Släpp av mig vid Triangeln", sa jag när vi kom in i Malmö.

Nina stirrade rakt fram som om hon inte hörde vad jag sa. Jag sjönk längre ner i sätet. Om hon inte gjorde som jag ville fick det vara. Jag kunde inte leka deckare med henne i släptåg. BMWn svängde mjukt in till trottoarkanten.

"Det här är inte Triangeln", sa jag.

"Hugo sa att jag skulle hålla dig sällskap."

"Jag kan inte jobba så här."

"Då skulle du sagt det till Hugo", sa hon.

Tyvärr hade hon rätt. Nina hade fått order om att hålla mig under uppsikt och det tänkte hon göra oavsett om jag ville det eller inte. Jag kunde inte ens begära att hon inte skulle göra det. Framför allt inte eftersom jag varit för feg för att stå på mig när jag haft Hugo framför mig.

Jag tänkte igenom saken. I vissa situationer skulle det kunna vara en fördel att ha med Nina. Hon representerade Hugo. Människor som aldrig skulle vilja tala med mig skulle kanske öppna sig för henne. I andra fall skulle hennes närvaro vara rena katastrofen, men när det blev så dags så kunde jag säkert slarva bort henne.

"Var vill du börja?" frågade hon.

Ja, var ville jag börja? En tanke vara att åka tillbaka till Bergsgatan och lägga på säkerhetskedjan tills jag visste vad det var jag gjorde, men det kliade i kroppen på mig. Det är inte så att jag njuter av att riskera livet, men ibland blir pensionärstillvaron lite för bra. När jag förtidspensionerades var jag inne i en karriärsvacka. De sista rånen jag utförde var rena parodierna, allting gick fel och jag var livrädd från början till slutet. Inte förrän jag var tillbaka i min trygga cell på Kumla andades jag ut. När Kumla börjar kännas hemtrevligt är det dags att lägga av så jag tyckte att pensionen var lyftet. Ett sätt att få de fasta utgifterna täckta så att jag kunde vänta tills mina nerver var okej innan nästa jobb. Det visade sig att mina nerver

aldrig kom tillbaka. Jag var slut som rånare. Staten visste vad de gjorde när de förtidspensionerade mig. Det handlade inte om statliga subventioner av mina framtida rån som jag först hade trott. Jag var verkligen slut. Ledan som infann sig efter den första pensionsutbetalningen var nästan tillräckligt för att jag skulle fundera på att svälja en avsågad. När det inte finns någon riktig anledning att gå upp på morgonen så blir Systemets öppettider hållpunkterna i den dagliga rutinen. Det var inte förrän jag nästan blev mördad som jag fick kontroll över mitt drickande. Det var då jag upptäckte att jag är beroende av en starkare drog än alkohol. Jag har varit hooked på adrenalin sen jag var fjorton år gammal. Med åren har det krävts allt större doser för att jag ska nå det rus jag behöver för att kunna fungera. En vänlig dam från Alfagruppen berättade en gång för mig att bankrånare, fallskärmshoppare, elitsoldater och andra spänningsnarkomaner har brist på samma ämne i hjärnan som alkoholister och drogmissbrukare. Det är möjligt att det stämmer. Jag hade inte gjort några allvarliga försök att komma undan när Hugo värvade mig. Nu när min efterlängtnade fix var inom räckhåll kunde jag inte vänta.

”Vi åker ner till spritklubben”, sa jag.

Outlaw bikers, som de är noga med att beteckna sig själv för att inte förväxlas med knuttar, är en ganska ny företeelse i Sverige. I Danmark har de redan funnits i tjugo år och de har förändrat kriminaliteten där. Gängen är uppbyggda efter amerikanska förebilder, men som så ofta med kopior har man gått längre och tar det hela mer på allvar än originalen. Jag har inte någon erfarenhet av dem förutom att jag sett dem hänga runt Möllan tillsammans med resten av Malmös halvskummisar. Det är inga människor jag har något gemensamt med. Den typen av yrkesrånare som jag associerar mig själv med är nästan utrotad. Dagens ungdom vill hellre hänga på sig en skitig jeansjacka och leka Allan, eller sälja knark om de har ambitioner att bli affärsmän, än att lära sig ett hederligt hantverk.

Industriområdet är från början av seklet och kommunen har inte kunnat bestämma sig för om det ska vara företag här eller bostäder. Först skulle det bli bostäder, sen hade lågkonjunkturen smällt till och då hade man sagt kanske. Nu visste ingen vad som skulle hända och det betydde att det fanns ett antal lokaler som var svåruthyrbara. I tomrummet hade Black Warriors lyckats hyra ett tomt lager till de kommunala makternas förfaran. Utifrån skiljer det sig inte från resten av de förfallna byggnaderna i området. En tegelbyggnad med små fönster uppe under taket. Ett högt stängsel omgav parkeringsplatsen och stålgrindarna såg nya ut. Jag undrade vad brandsynen tyckte om att de bedrev restaurangrörelse här. Det fanns knappast tillräckligt med utgångar för få ut gästerna snabbt. Nu när motorcykelgängen pangar på varandra med pansarvärnsgranater tyckte jag inte att det verkade vara stället att tillbringa en avslappnad kväll.

Jag lät Nina banka på ståldörren. Att jag slapp smutsa ner mina händer gjorde att jag för en gångs skull kände mig som en riktig storfräsare. Det skäggiga monster som öppnade dörren såg ut som om hans IQ låg nära tjugo en bra dag. Det här var inte en av hans bättre. Han betraktade oss i några sekunder innan tillräckligt många hjärnceller aktiverats för att han skulle kunna formulera en välkomnsfras.

”Vad fan vill ni?” frågade han.

Trots storleken lyckades han inte göra ett riktigt hotfullt intryck. Den här killen var för korkad för att vara riktigt elak.

”Snacka med Pidda”, sa jag.

Han tittade skeptiskt på oss, sen hittade några små kuggar andra små kuggar någonstans långt innanför skägget. Jag vet inte om han kände igen mig eller om någon förvarnat honom om att Nina skulle dyka upp.

”Okej då.”

Klubben var inredd som en pojkdrom. Väggarna var dekorerade med affischer av nakna kvinnor på motorcyklar, skäggiga män på motorcyklar och motorcyklar utan passagerare. Det fanns till och med en renskurad motorcykel på en plattform mitt i lokalen. Jag

undrade vad som skulle hända om ett fyllor spydde på den. Antagligen något som känsliga själar inte ville bevittna.

Att det handlade om en restaurang syntes tydligt, ölbackarna var staplade upp till taket bakom bardisken och det fanns en meny på väggen.

Korv med bröd - 20 kronor

Hamburgare - 30 kronor

Popkorn - 10 kronor

Inredningen påminde starkt om andra illegala nattklubbar jag varit. Strikt funktionell. Stolar och bord och dansgolv. Inga fönster och belysningen var bristfällig, vilket var en fördel. Trots inredningsarkitektens ansträngningar såg det fortfarande ut som en tom lagerlokal. Rostskyddsfärgen som täckte stålbalkarna ökade inte känslan av hemtrevnad. Men kanske var det annorlunda när klubben var full av berusade människor. Trivseln beror inte på inredningen utan på promillehalten.

Detta var den nya succékrogen i Malmö. Svensson kom för att få lite spänning i tillvaron på fredagskvällarna. Här kunde han känna sig som något ur Easy Rider. Och det bästa var att det var riskfritt. Black Warriors drev klubben på ett mycket professionellt sätt. De insåg att visserligen hade deras dåliga rykte marknadsföringsvärde, men bara så länge gästerna inte blev tvungna att åka hem i ambulans. Risken att bli misshandlad var mindre här än på Södergatan en sommarkväll. Gäster som hade dåligt ölsinne lugnade ner sig efter en blick på utkastarna.

Längst in i lokalen satt det en bräcklig skiljevägg. De amatörnickare som smällt upp den hade kompenserat ett bristande hantverkskunnande genom att använda desto fler spik. Halvt inslagna spikhuvuden satt tätt längs bjälkarna, och istället för att måla väggen hade de klistrat den full med fler affischer med nakna damer och skinnklädda motorcykelhjältar.

Vår guide öppnade en dörr som suttit i en hyreslägenhet i något sextiotalsområde en gång i tiden och försvann in i det allra heligaste. Att det var det allra heligaste insåg jag genast när jag kom in. Halva utrymmet togs upp av ölbackar. Längst

in i lagret fanns kontoret. En skrubb med all dagliga kontorsmöbler - skrivbord, arkivskåp och telefoner som i vilket restaurangkontor som helst. Pidda satt lutad över några fakturor och tittade bara som hastigt upp när vi kom in. Jag gick fram till honom och satte mig i besöksstolen. Nina sökte upp sin favoritposition innanför dörren. Skäggmonstret ställde sig så att han kunde se både mig och Nina.

Pidda var klädd i den obligatoriska uniformen - jeansjacka med avklippta ärmar över en flanellskjorta, jeans och läderstövlar - men kläderna gav ändå intryck av att det någonstans i bakgrunden fanns det en kvinna som såg till att de inte antog den patina som annars anses fashionabel i de här kretsarna. Efter några minuter la han undan pappren och suckade.

"Kan du någont om bokföring, Kirre?"

Vi kände tydligen varandra. Jag mindes inte honom men det behövde inte betyda något. Vi kunde ha träffats under någon av mina superperioder och dem minns jag lyckligtvis inte så mycket från.

"Jag har alltid passat mig för sådant där", sa jag. "I mitt yrke är kaffeburk nergrävd i skogen den bästa investeringen."

Han nickade dystert.

"Om vi ändå... Krogen verkade vara en bra idé i början. Okej, jag ska kanske inte klaga alltför mycket. Vinstmarginalen är bra. Våra utgifter är inte stora och vi har ett bra påslag. Men ibland undrar jag om det verkligen är värt allt besvär. Vi är vana vid att polisen trakasserar oss så det stör oss inte, men vi hade inte väntat oss att folk skulle försöka lura oss. Vi är inte vana vad sådant. Vi är vana vad att bli bemötta med respekt." Jag hade ingen aning om vad han pratade om men ansträngde mig för att se förstående ut. "Dom tror att vi är idioter bara för att vi är bikers, för att vi valt en livsstil som dom inte förstår. Du anar inte vilket fördomar vi brottas med. Ibland är det så att jag vill tatuera in "Socialhögskolan - 1991" i pannan, så att dom förstår att jag inte är utvecklingsstörd. Ta bryggeriet. Jag har just gått igenom fakturorna och upptäckt att dom lurat oss på mer än femtiotusen i uteblivna mängdrabatter. Jag är så

förbannad att jag skulle vilja sätta stöveln i väskdängaren. Fy fan."

Jag var inte intresserad av hans problem. Vad visste jag om sådant här? Ärliga affärer har aldrig frestat mig.

Med en sista missnöjd blick på pappren framför sig rullade Pidda tillbaka stolen.

"Så du jobbar åt ungrarna nu?" sa han.

"För tillfället."

"Och dom skickade ner dig hit för att du skulle skrämma oss", sa Pidda och såg road ut.

Jag skakade på huvudet.

"Jag försöker bara ta reda på vad som har hänt. Hugo vill inte blanda in snuten, så han tyckte det var bättre att jag snackade med er."

"Och vad händer om vi inte vill diskutera saken?" Han nickade mot Nina. "Tänker du låta vesslan ta över då?"

Det finns människor som känner sig provocerade om man tar med sig en torped när man kommer på hembesök.

"Nina är min chaufför", sa jag. "Det enda hon gör är att köra bil."

Pidda skrattade.

"Visst. Vi vet hur duktig hon är på att köra bil."

Jag önskade att vi kunde byta samtalsämne.

"Du har fortfarande inte sagt vad du tänker göra om vi inte vill prata med dig", fortsatte Pidda.

"Då får jag väl gå någon annanstans. Jag är inte här för att jävlas. För att vara ärlig så tror jag inte att jag har något för det."

Pidda nickade.

"Okej. Tro inte att vi är rädda för Hugo. Vi tar inte order av någon. I våra ögon är han en krämare. En småborgare som lika gärna kunde sälja konserverad gröt. Pengar och hyrda mördare imponerar inte på oss. Vi lever utanför samhället, efter våra egna lagar."

Jag nickade och låtsades vara stum av beundran. Pidda slappnade av sedan han fått hålla sitt lilla tal. Jag var glad över att han

tyckte att det räckte med en verbal markering. Halvt om halvt hade jag väntat mig att han skulle tycka att det var motiverat med en mer handfast demonstration. Nu när stämningen lättade ville jag ta vara på tillfället.

"Hur är det - gör ni affärer med Hugo?" frågade jag.

Pidda rynkade irriterat på pannan.

"Lyssna noga. Jag säger det bara en gång. Vi sysslar inte med knark. Det är en myt rikspolischefen har spritt ut för att ge oss dålig publicitet. Okej, vi säljer kanske en och annan öl utan tillstånd från länsstyrelsen men det innebär inte att var i är knarklangare. Att vi försvarar våra familjer och våra bröder om någon hotar dom, det är något helt annat."

Jag brydde mig inte om att fördjupa mig i ämnet. Visserligen hade jag hört en annan version men det var möjligt de rykten som gick var felaktiga.

"Det var du som hittade Jozef eller hur?"

Pidda nickade.

"Ja, eller rättare sagt... Det var en gäst som först såg honom men hon visste inte att han var död. Hon trodde att han var full så hon kom in och bad oss titta till honom. Klockan var fyra på morgonen och vi höll på att stänga. Jag gick ut för att se om killen behövde hjälp och då såg jag att han var död. Först tänkte jag ringa polisen, sen kände jag igen honom så jag ringde Miklos istället. Och på den vägen är det."

"Vad var det för en tjej?"

"Jag har aldrig sett henne förut, men Karsten som brukar jobba i baren sa att hon varit inne några gånger tidigare."

"Karsten?" Han nickade mot jätten som visat oss in. Jag vände mig mot honom och sa: "Vet du vad hon heter?"

Karsten tänkte efter. Vi väntade tålmodigt.

"Nej", sa han när han gått igenom de olika alternativen som fanns gömda bland hjärnvindlingarna.

"Vad är det för en brud?" frågade jag

"Det är en subba", sa Karsten.

"Vad då subba?"

"Tanten är väl över femtio men hon klär sig som om hon var femton. Rena sexbomben i skinnkjol och uringade blusar. Ja, om det inte hade varit för fajcet, alltså. Hon kommer hit för att ragga biffar men det är inte många som är så desperata."

Det var tydligt att vi tömt ut Karstens observationsförmåga.

"Och du vet inte vad hon heter?" försökte jag igen.

Han skakade på huvudet.

"Låt mig veta om hon dyker upp igen", sa jag till honom och vände mig till Pidda igen. "Kan du ge mig detaljerna?"

Pidda gjorde en grimas men gjorde mig till viljes.

"Det är inte så mycket att berätta. Jag gick ut i gränden och där låg han."

"Du såg inte genast att han var död?"

"Nej. Han låg på mage. Jag gick fram till honom och sparkade till honom." Pidda gjorde en nästan omärklig paus och sneglade bort mot Nina. "Ja, inte sparka men du vet, stötte till honom med tårna. Jag trodde ju han var full. När han inte reagerade tog jag tag i honom och vände honom, och då såg jag ju att han var död."

"Hur såg du det?"

"Han hade ett hål i bröstet som var tillräckligt stort för att man skulle kunna använda det som innebandymål."

"Men inget i ryggen?"

"Ett litet ett men det såg jag inte förrän jag tittade efter på nära håll."

Så Jozef hade blivit skjuten i ryggen som Hugo sagt. Ingångshålet var normalt, men väl inne i kroppen hade dum-dum kulan exploderat.

"Hugo sa att han blivit skjuten på nära håll."

"Ja."

"Hur kan du veta det?"

"Skjortan var bränd. Du vet som den blir om man trycker pipan mot något. Det syntes tydligt för han hade på sig en vit skjorta."

Mördaren hade verkligen varit nära. Det var svårt att tänka sig att någon som inte kände Jozef skulle kunna komma så tätt inpå honom.

"La du märke till något annat?"

Pidda funderade, sen sa han:

"Han blev inte skjuten här."

"Hur vet du det?"

"Inget blod. Jag menar med ett sådant utgångshål måste han ha blött litervis innan han dog, men trots att lungorna hängde ut var det torrt. Jag tror att det var lungorna åtminstone. Jag tittade inte efter så noga. Jag är lite äckelmagad. Men jag vet att han inte blött för vi städade upp efter honom ifall polisen skulle komma förbi. Lite stelnat blod som gnidits av mot asfalten men det var allt."

"Kan du visa mig var han låg", sa jag.

"Visst."

Vi gick ut bakom klubben. Jag visste inte varför jag ville se fyndplatsen. Det är inte det att jag är någon erfaren brottsplatsundersökare eller att jag hoppades hitta några ledtrådar. Ledtrådar är sådant som bara förekommer i dåliga deckare. Men jag ville se stället med egna ögon.

"Där var det", sa Pidda och pekade på en fläck på asfalten som såg ut som olja.

Fläcken skilde sig inte från resten av gränden, men jag studerade den ändå på ett sätt som jag hoppades såg sakkunnigt ut. Det enda jag kunde se var att de hållt ut olja över de eventuella spår av blod som funnits.

Gränden var en smal tarm mellan två lagerbyggnader. Den var inte tillräckligt bred för att ha använts som inkörsel, men en personbil skulle kunna tränga sig igenom. Jag gick över till baksidan av lagret. En lastbrygga tog upp hela kortsidan. Jag hoppade upp och inspekterade skjutdörrarna som spärrade av den.

"Vad finns där bakom?" sa jag.

"Det var där dom lastade av långtradarna och satte upp leveranserna tillfälligt innan dom kunde stuva dom inne på lagret",

sa Pidda. "Vi håller det avspärrat så folk inte ska springa runt för mycket och ramla ner och bryta benen. Det brukar alltid vara några som ska ut och pippa, men vi brukar ha en kille som går omkring och håller ett öga på aktiviteterna."

Antagligen ett populärt jobb.

"Hade ni någon där igår kväll?"

"Inte hela tiden men det var väl någon som gick ut då och då. Vet du vem det var?" sa han till Karsten.

"Igår var det Steppen", sa Karsten

"Kan jag prata med honom?" undrade jag.

"Jag ska höra med honom om han såg något", sa Pidda.

Jag såg mig om igen.

"Är ni inte rädda att någon ska komma åt er från baksidan?"

"Det har varit rätt lugnt. Dessutom vet alla att polisen snurrar runt här. Försöker dom så gör dom det efter stängningsdags."

Jag kom inte längre.

"Okej", sa jag. "Be Steppen ringa mig och om bruden syns till så låt mig få veta det."

Vi skakade hand när jag gett honom mitt telefonnummer. Sen vi lämnat BMWn hade någon parkerat en skåpbil på ett sådant sätt att vi inte kunde komma ut. Jag vinkade åt den skäggige föraren, men han ignorerade mig tills Karsten dök upp i dörren och nickade åt honom.

Medan vi väntade på att de flyttade skåpbilen sa Nina:

"Dom säger att du är den hårdaste killen i Malmö."

"Va?"

"Det är vad dom säger."

Jag brydde mig inte om att svara. För tjugo år sen hade jag kanske känt mig smickrad. Nu kunde jag klara mig utan skit-snacket.

"Varför var du så len mot den där?" fortsatte hon.

"Varför inte?"

"Jag kan ta honom."

Jag var för gammal för sådana här lekar.

"Än sen?" sa jag. "Varför skulle jag vilja ta honom? Han har inte gjort mig något. Det enda jag ville ha var lite information och det gav han oss hur snällt som helst."

"Han försöker spela tuff."

"Låt honom. Behöver vi någonsin vara elaka så kommer han inte att vänta sig det."

Nina tänkte igenom vad jag sagt och nickade sen långsamt och startade bilen. Det fanns hopp om tjejen. Hon lyssnade. Jag hade också varit korkad när jag var i hennes ålder men jag hade lärt mig. Om hon levde tillräckligt länge skulle hon kanske bli lika begåvad som jag.